

Ane Brun lykkes også uten kassegitaren

CD

ANE BRUN It all starts with one
Balloon Ranger Recordings/Sony

Anmeldt av Halgrim Øistad

Til nå har Ane Brun liksom vært den dyktige singer/

songwriteren med gitaren og de litt triste sangene. Nå tar hun et langt steg videre.

Gitaren er nesten lagt bort, lydbildet er åpnet opp i alle retninger. Blant tangenter, strykere og smakfullt rasjonert perkusjon svever Bruns stemme som et nordlys gjennom rommet.

«Worship» med José Gonzales

som gjest på vokal og akustisk gitar har nærmest blitt en radiohit. Men den er ikke helt typisk for albumet som sådan. For dette er fullt ut Ane Bruns forestilling.

Sangene handler om kjærlighet og kulde, uro og (u) trygghet. De luftige arrangementene og Bruns lett bevrende stemme bidrar til at inderligheten i tekstene kommer enda bedre fram.

Med denne plata plasserer Ane Brun seg i første rekke av kreative artister innen det utvidede popbegrepet. Litt PJ Harvey, litt Kate Bush, men aller mest Ane Brun.

Det er ikke ofte at en så etablert artist innen en sjanger tør å avvike såpass mye fra formelen – og attpåtil lykkes med det.

Ei ikke altfor vakker plate

CD

STIAN FJELLDAL En altfor vakker park
WarnerAnmeldt av
Per Ivar Henriksbø

Det åpner så bra. Jeg fikk assosiasjoner til Sigvart Dagsland. Etter hvert ble det heller ordinært.

Det er dessverre blitt sånn her til lands at det nesten er en menneskerett og -plikt å gi ut plate. Men hvorfor skal egentlig alle som liker eller har lyst til å synge og/eller spille gjøre akkurat det. Kan de ikke bare synge og spille blant venner og kjente eller hjemme på badet?

Stian Fjelldal har noe han vil si. Men er det så viktig at han måtte gi ut album? Elleve låter er det blitt, det meste visepop. Han skal ha kreditt for at han har valgt å skrive på norsk. Det hadde gjort seg om han enten hadde skrevet og sunget på egen dialekt (Lyngdal), eller holdt seg til konsekvent bokmål eller nynorsk. Det er noe knotete over framføringen. Fjelldal kunne dessuten jobbet mer med sangteknikken, lært seg både stemmebruk og artikulering.

«En altfor vakker park» handler om liv og død, om maktmisbruk, feighet og savn. Men også håp. Her er mye god vilje, men dessverre ikke alt det andre.

Hayden på høyden

CD

HAYDEN POWELL The Attic
Inner Ear

Musikkoperatørene

Anmeldt av Per Ivar Henriksbø

Det er akustisk preg over Hayden Powells nye album. Lillehammers egen bassist Jo Fougner Skaansar svekker ikke akkurat sluttresultatet.

Hayden James Richard Powell er hans fulle navn. Den unge, norske jazztrompetisten med engelsk navn, fyller snart 28, men har for lengst stått fram som mer enn ung og lovende. I morgen gir han konsert på Oslo jazzscene.

Han vokste opp i Molde; man skulle nesten tro at han ble infisert. I alle fall førte det

VENN AV LILLEHAMMER: Hayden Powell har i flere år spilt og holdt kurs under DølaJazz. God venn med Jo Fougner Skaansar.

ham til studier i utøvende jazz ved NTNU i Trondheim og Norges musikkhøgskole.

Powell har gitt flere CD-er, og har spilt med bl.a. Magic Pocket og Trondheim Jazzorkester. Han har også skrevet bestillingsverk til Molde jazzfestival. På «The Attic» bare befester han

det vi ante eller visste fra før, nemlig allsidigheten hans. Fra det mest lyriske til det tempesterte. Komponistbegavelsen har også resultert i originalitet. Foruten Skaansar deltar pianisten Eyolf Dale, Jasper von Hulten (trommer), Tore Brunborg (sax) og Erik Johannesen (trombone).

Komponistbegavelsen har også resultert i originalitet

Vil veldig mye - må jobbe mer

CD

BJØRN INGE BERGE & UNIVERSET

Rusletur bak tid og rom

Bib Records

Anmeldt av Per Ivar Henriksbø

Bjørn Inge Berge har stor variasjon, og gode arrangementer. Dessverre synger han ikke like bra.

«Rusletur bak tid og rom» er absolutt ok å lytte til. Faktisk skriver Berge flere bra tekster. Han er åpenbart en mann som vil mye. Og de gangene tekstene ikke holder helt til topps, berger han seg på sjarm.

Jeg vet ikke helt om han tilstreber å etterligne noen. Men enkelte ganger kan det høres ut som han prøver eller annet i brytningen mellom Ole Paus og Tom Waits. Ikke så surt som Paus og ikke sandpapir i halsen som Waits. Men uttrykket har visse paralleler. Problemet er at det ikke funker fordi det høres ut som han kan å synge bedre, men gjør seg til ved å legge stemmen langt bak i halsen. Noen timer sangpedagogikk og påfølgende timer øvelse kunne berget mye.

Tonene spenner fra rene viser og rolige ballader til mer popete og opprocka melodier, enkelte også med lett latinovri. Berge har åpenbart potensial; han må bare gjøre jobben bedre.

25 år gammel nyhet fra Home Service for første gang

CD

HOME SERVICE Live 1986
Fledg'ling RecordsAnmeldt av
Halgrim Øistad

«Live 1986» med Home Service er resultat av en av de

største musikkarkeologiske utgravninger i vår tid.

Det engelske åttemannsbandet – omtalt som ei blanding av et frelsesarméorkester på speed og et samtidsmusikkensemble på landtur – hadde sin første store periode på '80-tallet. Albumet «Alright Jack» er en av klassikerne innen britisk, folkinspirert musikk.

For ikke lenge siden ble noen kassettbånd med opptak av bandet på Cambridge Folk Festival i 1986 funnet i et skap. Og her er musikken, 25 år etter.

For det første er lyden framifrå. For det andre er utførelsen så flott at det er til å grine av: Tre blåsere, Graeme Taylors tidvis il-tre elgitar, en fet rytmeseksjon og John Tams' sonore røst.

Musikken er i blanding av engelsk trad, Tams' sosialt engasjerte låter og Home Services egen versjon av en folkinspirert komposisjon av Percy Grainger. Live har musikken fått en snert som nesten overgår nevnte «Alright Jack».

Den uventede suksessen med «Live 1986» har faktisk ført til at bandet har gjenoppstått. Og de spiller like bra i dag ...